

Загербим ниви и ливаде,
Корви твкатъ, — вода отъ пламъ,
А лешове, какъ споме на нива!
Провикна се юнакъ Пачо-олу:
„Буй ти мене, царскы сабразаму,
Азъ съмъ помакъ, юнашко колено, —
Несъмъ родеаъ отъ бѣлъ туркиа!
Не съмъ повитъ въ кадиде, въ коприа,
Не съмъ хранеаъ ни маръа, ни сладко;
А мене роди млада помакина,
Повила ѣ ма въ буюкѣ шюмъа,
Растила ма подъ буюкѣ зеленъа,
Хранила ма съ кукурузно брашно,
Грила ма съ шурчиа да не пѣа,
Ни туркиа лиде да не мидъ, —
Назри на шурчъа тѣ да бѣа...“
Азъа въ сабѣа и отъстре маѣа,
Шуркиа глава, глава сабразамеа.

Год. III 1873 др. 47-омъ

Въ паметъ на Хаджи Димитра

Фивъ е той, фивъ е! Тамъ на Балкана,
Потлаа въ крѣвъ, стрѣли и пушка
Юнакъ въ младостъ и въ силъ мѣрѣа.
На сѣдѣа странѣа, захварилъ пушка,